

PIRMOJI KNYGA

Susitikimas prie ledų kioskelio

Kartą prie ledų kioskelio visai netikėtai susitiko trys keisti žmogučiai – Samanbarzdis, Puskurpis ir Movius. Visi trys buvo labai žemo ūgio, ledų pardavėja iš pradžių net pamanė juos buvus nykštukus, bet akį traukė dar ir kitokios jų ypatybės. Samanbarzdis buvo apželęs minkšta samanų barzda, kurioje pūpsojo gražios, raudonos, nors pernykštės bruknės. Puskurpis buvo nusipjovęs savo batų nosis, kad galėtų smagiai krutinti kojų pirštus. O Movius vietoje įprastų drabužių vilkėjo didelę movą, iš kurios kyšojo vien galva ir pėdos.

Jie lyžčiojo ledus ir smalsiai stebėjo kits kitą.

– Atleiskite, – pagaliau prabilo Movius. – Gal aš ir klystu, bet, man regis, turime kažką bendra.

– Ogi taip, visi mes juk tokie šaunūs pabaldukai, – linktelėjo Puskurpis.

Samanbarzdis, nusiskynęs iš barzdos keletą uogų, pasiūlė jas savo naujiesiems bičiuliams.

– Su ledais skanu rūgščios uogos, – pasakė jis.

– Jei mano pasiūlymas néra itin įkyrus, galėtume ir vėl susitikti, – kalbėjo Movius. – Išsivirtume kakavos ir šnekotelėtume žodelį kitą.

– Išties puiku, – tarė Puskurpis. – Pasikviesčiau jus į svečius, bet aš neturiu jokių namų. Jau nuo mažumės pats vienas klajoju.

– Kaip ir aš, – pridūrė Samanbarzdis.

– Nepaprastas sutapimas! – šūktelėjo Movius. – Ir aš lygiai taip gyvenu. Vadinasi, visi mes klajūnai.

Išmetės popierėli nuo ledų į šiuksliadėžę, jis užsitempė savo movos užtrauktuką. Mat jo mova turėjo savybę atsiversti ir užsiversti tampant užtrauktuką. Kiti irgi baigė valgyti ledus.

– Ar nemanote, kad galėtume susiburti? – paklausė Puskurpis. – Drauge klajoti būtų kur kas smagiau.

– Ogi būtinai, – džiugiai sutiko Samanbarzdis.

– Tiesiog nuostabi mintis! – nušvito ir Movius. – Nuostabių nuostabiausia mintis!

– Taigi viskas nuspresta, – pasakė Puskurpis. – Tik prieš susiburdami galėtume paimti dar po vieną ledų.

Jam pritarė kiti ir kiekvienas nusipirko dar po porciją ledų.

Tada prabilo Movius:

– Beje, aš turiu mašiną. Jeigu jūs neprieštaraujate, ši mašina galėtų būti visų mūsų, taip sakant, namai ant ratų.

– Oo! – tepratarė Samanbarzdis. – Kaipgi čia prieštarausi.

– Mes tai némaž neprieštaraujame, – patvirtino Puskurpis. – Mašina juk iš tikro smagu važiuoti.

– Bet ar joje visi trys sutilpsime? – parūpo Samanbarzdžiu.

– Tai furgonas, – paaiškino Movius. – Jame vienos pakaks.

Puskurpis linksmai švilptelėjo pro dantis.

– Tinka, – pasakė jis.

– Na taip, – lengviau atsidūsėjo Samanbarzdis. – Galų gale ir patarė sako, kad vienam tvarte gerų avyčių daugel telpa.

– Ir kurgi tasai tvartelis ant ratų stovi? – pasidomėjo Puskurpis.

– Šalia pašto, – atsakė Movius. – Išsiunčiau pirma du tuzinus laiškų.

– Du tuzinus! – nusistebėjo Samanbarzdis. – Tai bent daug turi draugų!

– Ak ne, kaip tik priešingai, – tarsi sutrikęs šyptelėjo Movius. – Aš nerašau jokiems draugams, rašau pats sau.

– Siunti laiškus pats sau! – atėjo eilė stebétis Puskurpiui.

– Dalykas tas, kad aš labai mėgstu gauti laiškus, – pasakė Movius. – O draugų neturiu, esu toks be galio vienišas, kad tenka pačiam sau rašyti laiškus. Beje, rašau iki pareikalavimo. Viename mieste išsiunčiu laiškus; tada važiuojo į kitą miestą ir gaunu ten savo siuntą.

– Šiaip ar taip, tokai būdas susirašinėti labai savitas, – pareiškė Samanbarzdis.

– Išties gerai sumanyta, – pritarė Puskurpis. – Ar paimsime dar po vieną ledų?

– Žinoma, – pasakė Samanbarzdis.

– Ir aš ne prieš, – šnekėjo Movius. – Net pamaniau, kad galėtume kartelį paskanauti šokoladinių ledų. Aišku, jie kiek brangesni už paprastus, bet tokio staigaus ir stulbinančio susitikimo proga neturėtume gailėti keletą smulkių.

Tada kiekvienas nusipirko šokoladinių ledų ir lyžčiojo valandėlę tylomis.

– Saldūs, – galop prakalbo Samanbarzdis. – Daug saldesni už paprastus ledus.

– Chm chm, – numykė Puskurpis.

– Stačiai nuostabus kisielius, – taré Movius.

– Kaip? – Samanbarzdis nustebės žiūréjo į Movių. – Apie kokį kisielių tu kalbi? Mes valgome šokoladinius ledus, jei neklystu.

mes valgome šokoladinius ledus, o ne kisielių. Tačiau man taip nutinka, kad susijaudinės labai greitai imu painioti saldésią pavadinimus.

– Tai ko gi tu jaudiniesi, valgydamas šokoladinius ledus? – nustebos Samanbarzdis. – Čia visai néra ko jaudintis.

– Bet aš ne dėl ledų jaudinuosi, – paaiškino Movius. – Mane sukrėtė tik tai, jog susipažinau su jumis. Sukrėtė geraja prasme, kaip sakoma. Aš juk visą savo gyvenimą buvau be galio vienišas, ir staiga susiradau tokius kaip jūs puikius bičiulius. Toksai ivykis noromis nenoromis sujaudina.

– Galbūt, – taré Puskurpis. – Šiaip ar taip, mane ir šokoladiniai ledai jaudina. Tik pažvelkite, kaip aš drebū iš jaudulio.

Jis iš tikrujų émė stipriai drebéti ir visas tiesiog pamélo.

– Juk tu visas sustyręs, – toptelėjo Samanbarzdžiui. – Tu persivalgei ledų.

– Ko gero, – sutiko Puskurpis.

- Daugiau neverta skanauti ledų, – kone pabūgęs pasakė Movius. – Blogiausiu atveju galėtume pasiimti atsargai vieną kitą porciją. Nes manajame furgone kaip tik įtaisytas šaldytuvas.
  - Tai bent! – sušuko Samanbarzdis.
  - Smarku! – pridūrė Puskurpis. – Mes pasiimsime deramas atsargas, kad ir aštuonioms savaitėms!
  - Vienintelė bėda yra ta, – kalbėjo Movius, – kad šaldytuvas veikia tik mašinai stovint. O važiuojant elektros srovė jį kuo smarkiausiai prišildo.
  - Hm, – parūpo Puskurpiui. – Ir ledai ištirpsta?
  - Be abejo, – atsakė Movius.
  - Manau, kad tada protingiau padarytume išvis atsisakę atsargų, – mąsliai pareiškė Samanbarzdis.
  - Ir man atrodo, jog tai pati geriausia išeitis, – tarė Movius. – Tačiau nenorėčiau primesti jums savo nuomonės.
  - Man kojų pirštai netrukus sustings nuo šalčio, – šnekėjo Puskurpis. – Jei taip galėčiau juos kiek apšilti Moviaus mašinoje.
  - Tad pirmyn, – pritarė Samanbarzdis. – Tiesą sakant, aš jau seniai degu troškimu išvysti Moviaus automobilį.
  - Dėkui, – kažkodėl atsakė Movius.
- Ir jie nudrožė.